Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

8. märts 2017 *

Eelotsusetaotlus — Keskkond — Euroopa Liidu kasvuhoonegaaside heitkogustega kauplemise süsteem — Direktiiv 2003/87/EÜ — Artikli 3 punkt a — Artiklid 11 ja 12 — Käitise tegevuse lõpetamine — Kasutamata kvootide tagastamine — Ajavahemik 2008–2012 — Hüvitise mittemaksmine — Kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi ülesehitus

Kohtuasjas C-321/15,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Cour constitutionnelle'i (Luksemburgi konstitutsioonikohus) 19. juuni 2015. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 29. juunil 2015, menetluses

ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA

versus

Luksemburgi Suurhertsogiriik,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president J. L. da Cruz Vilaça (ettekandja), kohtunikud M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA, esindaja: advokaat G. Loesch,

— Luksemburgi valitsus, esindaja: D. Holderer, keda abistas advokaat P. Kinsch,

— Euroopa Komisjon, esindajad: E. White, A. Buchet ja K. Mifsud-Bonnici,

olles 5. juuli 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiivi 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ (ELT 2003, L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631; parandus ELT 2011, L 199, lk 76), muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 219/2009 (ELT 2009, L 87, lk 109) (edaspidi „direktiiv 2003/87“).

2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluses, milles on vastamisi ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA (edaspidi „ArcelorMittal“) ja Luksemburgi Suurhertsogiriik ning milles vaieldakse selle üle, kas jätkusuutliku arengu ja infrastruktuuride ministri (le ministre délégué au Développement durable et aux Infrastructures) otsus, millega kohustati seda äriühingut ilma selle eest hüvitist maksmata tagastama 80 922 kasutamata kasvuhoonegaaside saastekvooti, on õiguspärane.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 2003/87 artikli 1 kohaselt luuake sellega „ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem […], mille eesmärk on vähendada tulemuslikult ja majanduslikult tõhusalt kasvuhoonegaaside heitkoguseid“.

4 Selle direktiivi artikli 3 punktis a on „saastekvoot“ määratletud kui „kindlaksmääratud aja jooksul atmosfääri ühe tonni süsinikdioksiidi ekvivalentkoguste paiskamise kvoot, mis kehtib üksnes käesoleva direktiivi nõuete täitmisel ja mida on võimalik üle anda kooskõlas käesoleva direktiivi sätetega“.

5 Selle direktiivi artiklis 7 on sätestatud:

„Käitaja teatab pädevale asutusele kõikidest käitise laadis või toimimisviisis kavandatavatest muudatustest või käitise laiendamistest, mis võivad nõuda kasvuhoonegaaside heitmelubade ajakohastamist. Pädev asutus ajakohastab luba, kui see on asjakohane. Kui muutub käitaja isik, ajakohastab pädev asutus loa, lisades sinna uue käitaja nime ja aadressi.“

6 Direktiivi 2003/87 artiklis 9 on ette nähtud, et iga liikmesriik töötab välja siseriikliku kvootide eraldamise kava (edaspidi „jaotuskava“). Muu hulgas on nimetatud artikli lõigetes 1 ja 3 sätestatud:

„1. Iga artikli 11 lõigetes 1 ja 2 nimetatud ajavahemiku kohta töötab iga liikmesriik välja siseriikliku kava, milles esitatakse nende kvootide üldkogus, mida kavatsetakse kõnealuseks ajavahemikuks eraldada, ja kuidas neid eraldada. Kava peab põhinema objektiivsetel ja läbipaistvatel kriteeriumidel, sealhulgas III lisas loetletud kriteeriumidel, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi. Ilma et see piiraks [EÜ] asutamislepingu kohaldamist, töötab komisjon hiljemalt 31. detsembriks 2003 välja juhised III lisas loetletud kriteeriumide rakendamiseks.

[…]

3. Komisjon võib kolme kuu jooksul pärast seda, kui liikmesriik on [jaotuskava] lõike 1 kohaselt esitanud, kava või selle mõne aspekti tagasi lükata põhjusel, et see ei vasta III lisas loetletud kriteeriumidele või artiklile 10. Liikmesriik teeb artikli 11 lõikele 1 või 2 vastava otsuse üksnes juhul, kui komisjon kavandatavad muudatused heaks kiidab. Komisjon peab tagasilükkamise otsust põhjendama.“

7 Direktiivi 2003/87 artikli 11 lõigetes 2 ja 4 on sätestatud:

„2. 1. jaanuaril 2008 algava viieaastase ajavahemiku ja iga järgneva viieaastase ajavahemiku puhul otsustab iga liikmesriik selleks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkoguse ja algatab menetluse nende kvootide eraldamiseks iga käitise käitajale. See otsus tehakse vähemalt 12 kuud enne asjaomase ajavahemiku algust ning see põhineb liikmesriigi artikli 9 kohaselt väljatöötatud [jaotuskaval] ja on kooskõlas artikliga 10, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi.

[…]

4. Pädev asutus annab lõikes 1 või 2 nimetatud ajavahemiku iga aasta puhul osa saastekvootide üldkogusest välja kõnealuse aasta 28. veebruariks.“

8 Selle direktiivi artikli 12 lõigetes 1 ja 3 on sätestatud:

„1. Liikmesriigid tagavad, et saastekvoote võib üle anda:

a) ühenduse isikute vahel;

[…]

3. Liikmesriigid tagavad, et iga käitise käitaja tagastab hiljemalt iga aasta 30. aprilliks kõnealuse käitise kooskõlas artikliga 15 tõendatud eelnenud kalendriaasta koguheitmetele vastava hulga saastekvoote, mis seejärel kehtetuks tunnistatakse.“

9 Selle direktiivi artikli 13 lõikes 1 on sätestatud:

„Saastekvoodid kehtivad heitkogustele selle artikli 11 lõikes 1 või 2 nimetatud ajavahemiku jooksul, milleks need välja antakse.“

10 Direktiivi 2003/87 artikli 19 lõikes 1 on sätestatud:

„Et tagada saastekvootide väljaandmise, omamise, üleandmise ja kehtetuks tunnistamise kohta täpne arvestusepidamine, näevad liikmesriigid ette registri loomise ja pidamise. Liikmesriigid võivad oma registrit pidada ühiselt ühe või mitme muu liikmesriigiga.“

Luksemburgi õigus

11 Põhiseaduse artiklis 16 on sätestatud:

„Mitte kelleltki ei tohi võtta tema omandit muidu kui üldistes huvides ja makstes talle õiglast hüvitist, ning seda seaduses sätestatud juhtudel ja viisil.“

12 Direktiiv 2003/87 võeti Luksemburgi õigusesse üle 23. detsembri 2004. aasta seadusega, millega luuakse kasvuhoonegaaside heitkogustega kauplemise süsteem (*Mémorial* A 2004, lk 3792; edaspidi „2004. aasta seadus“). Selle seaduse artikli 12 lõigetes 2 ja 4 on sätestatud:

„2. 1. jaanuaril 2008 algava viieaastase ajavahemiku ja iga järgneva viieaastase ajavahemiku jaoks määrab minister selleks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkoguse ja algatab menetluse nende kvootide eraldamiseks iga käitise käitajale. Minister teeb selle otsuse vähemalt 12 kuud enne asjaomase ajavahemiku algust ning see põhineb artikli 10 kohaselt väljatöötatud riiklikul saastekvootide eraldamise kaval.

[…]

4. Minister annab ühe osa saastekvootide üldkogusest välja lõikes 1 või 2 nimetatud ajavahemiku igal aastal, hiljemalt kõnealuse aasta 28. veebruariks.“

13 Selle seaduse artikli 13 lõikes 6 on sätestatud:

„Igasugusest käitise kasutamise täielikust või osalisest lõpetamisest tuleb ministrile viivitamatult teatada. Minister teeb otsuse kasutamata kvootide täieliku või osalise tagastamise kohta.“

14 Luksemburgi Suurhertsogiriik töötas ajavahemikuks 2008–2012 direktiivi 2003/87 artikli 9 kohaselt välja oma jaotuskava. Jaotuskava kiitis komisjon heaks 29. novembri 2006. aasta ja 13. juuli 2007. aasta otsustega. Kõnealuse jaotuskava 7. leheküljel on sisuliselt ette nähtud, et käitise demonteerimise või sulgemise korral järgmiseks aastaks saastekvoote ei anta.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

15 Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust nähtub, et keskkonnaminister (le ministre de l'Environnement) eraldas ArcelorMittalile ajavahemikuks 2008–2012 kokku 405 365 saastekvooti. 2012. aastaks andis minister nimetatud aasta 22. veebruaril ArcelorMittalile riiklikku registrisse kandmiseks äriühingule kuuluva Schifflange (Luksemburg) käitise kohta välja 81 073 kvooti.

16 ArcelorMittal taotles 23. aprilli 2012. aasta kirjas asjaomaselt ministrilt keskkonnakontrollide peatamist, põhjendusel et Schifflange'i käitise tegevus on 2011. aasta lõpust alates määramata ajaks peatatud.

17 Jätkusuutliku arengu ja infrastruktuuride ministri (le ministre délégué au Développement durable et aux Infrastructures) 6. juuni 2013. aasta määrusega esiteks vähendati sellele äriühingule ajavahemikuks 2008-2012 eraldatud saastekvootide üldkogust ja teiseks nõuti 80 922 saastekvoodi tagastamist (edaspidi „vaidlusalused kvoodid“) ilma hüvitist maksmata. See meede võeti vastu muu hulgas 2004. aasta seaduse artikli 13 lõike 6 alusel ja see on põhjendatud ArcelorMittali teatisega Schifflange'i käitise tegevuse peatamise kohta alates 2011. aasta lõpust.

18 ArcelorMittal esitas 8. juulil 2013 ministri 6. juuni 2013. aasta määruse peale vaide, mis jäeti 24. septembri 2013. aasta otsusega rahuldamata. Tribunal administratif (halduskohus, Luksemburg), kes vaatas läbi selle otsuse peale esitatud hagi, otsustas 17. detsembri 2014. aasta kohtuotsuses esitada Cour constitutionnelle'ile (Luksemburgi konstitutsioonikohus) eelotsuse küsimuse 2004. aasta seaduse artikli 13 lõike 6 vastavuse kohta põhiseaduse artiklile 16. Tribunal administratif (halduskohus, Luksemburg) on seisukohal, et vaidlusaluste kvootide tagastamine ilma hüvitist maksmata vastab nimelt oma tagajärgede poolest õigusvastasele võõrandamisele, kuna vaidlusalused kvoodid on eraldatud ja kantud riiklikusse registrisse ning seetõttu kujutavad need endast ArcelorMittali vara. Cour constitutionnelle'il (Luksemburgi konstitutsioonikohus) tekkis omakorda küsimus 2004. aasta seaduse artikli 13 lõike 6 direktiiviga 2003/87 kooskõla kohta, kuna see säte võib olla selle direktiiviga loodud süsteemiga vastuolus.

19 Neil asjaoludel otsustas Cour constitutionnelle (Luksemburgi konstitutsioonikohus) menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [2004. aasta seaduse] artikli 13 lõige 6, mis lubab pädeval ministril nõuda ilma hüvitist maksmata täielikult või osaliselt tagasi vastavalt sama seaduse artikli 12 lõigetele 2 ja 4 eraldatud, kuid ära kasutamata kvoodid, on kooskõlas direktiiviga [2003/87] ning konkreetsemalt selles ette nähtud saastekvootidega kauplemise süsteemi ülesehitusega, kusjuures see küsimus hõlmab küsimust, kas

tegelikult on tegemist eraldatud, kuid ärakasutamata kvootide tagastamisega või jaatava vastuse korral isegi selleks kvalifitseerimisega, samuti küsimusele, kas need kvoodid võib õiguslikult määratleda varana?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

20 Esitatud küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitust, kas direktiivi 2003/87 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis lubab pädevatel ametiasutustel nõuda eraldatud, kuid käitaja poolt kasutamata saastekvootide tagastamist ilma hüvitist maksmata.

21 Lisaks küsib asjaomane kohus, kas vaidlusaluseid kvoote võib kvalifitseerida saastekvootideks direktiivi 2003/87 tähenduses, ja jaatava vastuse korral soovib ta teada, milline on nende kvootide õiguslik staatus.

22 Esitatud küsimuse esimese osaga seoses tuleb kõigepealt meelde tuletada, et direktiiviga 2003/87 loodud kvootidega kauplemise süsteem põhineb majanduslikul loogikal, mis innustab iga süsteemiosalist tekitama talle esialgu antud kvoodist madalamat kasvuhoonegaaside heitkogust, et ülejäägi saaks võõrandada teisele osalisele, kelle heitkogus ületab talle antud kvooti (vt selle kohta kohtuotsus 16.12.2008, Arcelor Atlantique ja Lorraine jt, C-127/07, EU:C:2008:728, punkt 32).

23 Järgmiseks tuleb nentida, et direktiivi 2003/87 artikli 19 lõige 1 kohustab looma riiklike registrite süsteemi, et tagada saastekvootidega tehtud tehingute üle „täpne arvestusepidamine“.

24 Selles osas on Euroopa Kohus leidnud, et direktiivi 2003/87 üldine ülesehitus põhineb rangel arvepidamisel väljaantud, omatud, üleantud ja kehtetuks tunnistatud kvootide üle, milleks on raamistik ette nähtud direktiivi artiklis 19. Täpne arvestusepidamine on lahutamatu kõnealuse direktiivi eesmärgist endast, milleks on ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi loomine, mis on suunatud nende gaaside õhku paisatud koguste vähendamisele tasemeni, mis võimaldab vältida inimtegevusest tulenevaid ohtlikke kliimahäireid, ning mille lõppeesmärk on keskkonnakaitse (kohtuotsus 17.10.2013, Billerud Karlsborg ja Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, punkt 27).

25 Lisaks, nagu märgib sisuliselt ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 65, vastab saastekvootide täpse koguse ja asjaolude täpsuse nõue Euroopa Liidu õiguslooja püüdlusele parandada direktiiviga 2003/87 loodud turu toimimist, vältides moonutusi, mis tuleneksid mis tahes ebakindlusest kvootide kehtivuse suhtes. Lisaks puhtalt majanduslikule huvile säilitada asjaomase turu usaldusväärsus võimaldab täpsuse nõue saavutada sellega taotletava eesmärgi, mis on võidelda saastamise vastu. Seepärast on kogu süsteemi prioriteet, et tegelikud heitkogused oleksid vastavuses saastekvootidega lubatud heitkogustega.

26 Selleks kohustab direktiivi 2003/87 artikkel 7 käitajaid teatama pädevatele asutustele kõikidest käitise laadis või toimimisviisis kavandatavatest muudatustest või käitise laiendamistest, mis võivad nõuda kasvuhoonegaaside heitmelubade ajakohastamist.

27 Lõpuks tuleb rõhutada, et liikmesriikidel on oma jaotuskava kindlaksmääramisel teatud kaalutlusõigus (vt selle kohta kohtuotsus, 29.3.2012, komisjon *vs.* Eesti, C-505/09 P, EU:C:2012:179, punktid 51–53). Direktiivi 2003/87 artiklis 9 ette nähtud menetluse lõppedes eeldatakse jaotuskava õiguspärasust, kuna pärast nimetatud artikli lõikes 3 ette nähtud tähtaja möödumist käsitatakse jaotuskava komisjoni märkuste puudumise korral lõplikuna, nii et asjaomane liikmesriik võib selle vastu võtta (kohtuotsus 3.10.2013, komisjon *vs.* Läti, C-267/11 P, EU:C:2013:624, punkt 46).

28 Käesoleval juhul ilmneb eelotsusetaotlusest, et jätkusuutliku arengu ja infrastruktuuride minister (le ministre délégué au Développement durable et aux Infrastructures) andis oma 6. juuni 2013. aasta määruses korralduse tagastada vaidlusalused kvoodid ilma hüvitist maksmata.

29 Luksemburgi valitsuse ja komisjoni väitel oli selle tagastamise eesmärk õigusvastase olukorra parandamine. Nimelt eraldati vaidlusalused kvoodid ArcelorMittalile üksnes seetõttu, et nimetatud äriühing oli jätnud pädevale asutusele enne kvootide eraldamiseks ette nähtud tähtaega teatamata, et talle kuuluva Schifflange'i käitise tegevus on määramata ajaks peatatud. Neil asjaoludel oli ArcelorMittal esiteks rikkunud 2004. aasta seaduse artikli 13 lõikes 6 sätestatud teavitamiskohustust. Teiseks ei olnud järgitud Luksemburgi jaotuskavas ette nähtud nõuet, et käitise demonteerimise või sulgemise korral järgnevaks aastaks saastekvoote ei anta.

30 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 69 märkis, kujutab 2004. aasta seaduse artikli 13 lõikes 6 ette nähtud kohustus endast direktiivi 2003/87 artiklis 7 sätestatud kohustuse ülevõtmist liikmesriigi õigusesse. Lisaks vastab Luksemburgi jaotuskavas ette nähtud nõue, et käitise sulgemise korral saastekvoote ei eraldata, samade heitkoguste ja saastekvootide hulga ja neid puudutavate asjaolude üle täpse arvestusepidamise kriteeriumidele, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktides 24 ja 25.

31 Pädeva liikmesriigi kohtu ülesanne on kontrollida, kas kõnealusel juhul ArcelorMittal ka tegelikult peatas talle kuuluvas Schifflange'i käitises tegevuse alates 2011. aasta novembrist ja kas seda peatamist saab pidada „tegevuse lõpetamiseks" 2004. aasta seaduse artikli 13 lõike 6 tähenduses.

32 Kui see on nii, siis ei ole direktiiviga 2003/87 vastuolus, kui pädev asutus võtab sellistel asjaoludel, nagu käsitletakse põhikohtuasjas, vastu otsuse, milles antakse korraldus tagastada saastekvoodid ilma hüvitist maksmata. Kui käitis nimelt lõpetab oma tegevuse saastekvootide eraldamisest varem, siis ei saa neid kvoote ilmselgelt kasutada, et arvestada kasvuhoonegaaside heitkoguseid, mida ta enam ei tekitata.

33 Neil kaalutlustel rikuks vaidlusaluste kvootide tagastamata jätmine nõudeid, et arvestusepidamise peab olema range ja õige ning et tegelikud heitkogused peavad olema vastavuses saastekvootidega lubatud heitkogustega, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktides 23–25. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 78 sisuliselt märkis, on ettenähtud korraga vastuollu minnes eraldatud kvootide tagastamise puhul tegemist juhtumiga, mis puudutab direktiiviga 2003/87 ette nähtud süsteemi toimimise eeskirjade kohaldamist selleks, et vältida saastekvoodituru moonutamist ja võimaldada kaudselt täita keskkonnakaitse eesmärki, mida see turg teenib.

34 Seda tõdemust ei sea kahtluse alla ArcelorMittali argument, mille kohaselt on ainus juhtum, mille puhul direktiiv 2003/87 näeb ette kvootide tagastamise, ette nähtud selle artikli 12 lõikes 3.

35 Selles osas tuleb märkida, et kvootide tagastamist puudutav direktiivi 2003/87 artikli 12 lõige 3 nõuab „kõnealuse käitise […] eelnenud kalendriaasta koguheitmetele vastava hulga saastekvoot[ide]" tagastamist. Niisiis nähtub juba selle sätte sõnastusest endast, et see puudutab käitise poolt eelnenud kalendriaasta jooksul tekitatud kasvuhoonegaaside heitkoguste arvestamiseks vajalikke kvoote. Samas ei oleks juhul, kui tõendatakse, et Schifflange'i käitis lõpetas oma tegevuse vaidlusaluste kvootide eraldamisest varasemal kuupäeval, käitis saanud neid kvoote kasutada.

36 Neil kaalutlustel tuleb direktiivi 2003/87 tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis lubavad pädeval asutusel nõuda ilma hüvitist maksmata täielikult või osaliselt tagasi ärakasutamata kvoodid, mis eraldati käitajale alusetult seetõttu, et viimatinimetatu rikkus kohustust pädevat asutust käitise kasutamise lõpetamisest õigel ajal teavitada.

37 Seda tõdemust ei sea kahtluse alla ArcelorMittali argument, mille eesmärk on tõendada, et kõnealused liikmesriigi õigusnormid ei ole kooskõlas Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 17. Nimelt tuleb märkida, et juhul kui vaidlusalused kvoodid eraldati ArcelorMittalile alusetult, siis ei saa direktiiviga 2003/87 loodud süsteemi aluseks olevaid täpse arvestusepidamise nõudeid arvestades nõustuda sellega, et nende kvootide puhul oli direktiivi 2003/87 tähenduses kehtivalt tegemist saastekvootidega.

38 Niisiis ei tähenda nende kvootide tagastamine sellise vara sundvõõrandamist, mis on juba osa käitaja varast, vaid lihtsalt kvootide eraldamise akti tühistamist põhjusel, et ei ole järgitud direktiivis 2003/87 sätestatud tingimusi.

39 Neil asjaoludel tuleb eelotsuse küsimuse teisele osale vastata, et kvoote, mis eraldati pärast seda, kui käitaja lõpetas tegevuse käitises, millele kvoodid eraldati, ilma et ta oleks pädevat asutust tegevuse lõpetamisest eelnevalt teavitanud, ei saa käsitleda „saastekvootidena“ direktiivi 2003/87 artikli 3 punkti a tähenduses.

40 Kõiki eespool toodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata järgmiselt:

— direktiivi 2003/87 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis lubavad pädeval asutusel nõuda ilma selle eest hüvitist maksmata täielikult või osaliselt tagasi ära kasutamata kvoodid, mis eraldati käitajale alusetult seetõttu, et viimatinimetatu rikkus kohustust pädevat asutust käitise kasutamise lõpetamisest õigel ajal teavitada,

— kvoote, mis eraldati pärast seda, kui käitaja lõpetas tegevuse käitises, millele kvoodid eraldati, ilma et ta oleks pädevat asutust tegevuse lõpetamisest eelnevalt teavitanud, ei saa käsitleda „saastekvootidena“ direktiivi 2003/87 artikli 3 punkti a tähenduses.

Kohtukulud

41 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (viies koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiivi 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ, (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 219/2009) tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis lubavad pädeval asutusel nõuda ilma selle eest hüvitist maksmata täielikult või osaliselt tagasi ärakasutamata kvoodid, mis eraldati käitajale alusetult seetõttu, et viimatinimetatu rikkus kohustust pädevat asutust käitise kasutamise lõpetamisest õigel ajal teavitada.

Kvoote, mis eraldati pärast seda, kui käitaja lõpetas tegevuse käitises, millele kvoodid eraldati, ilma et ta oleks pädevat asutust tegevuse lõpetamisest eelnevalt teavitanud, ei saa käsitleda „saastekvootidena“ direktiivi 2003/87 (muudetud määrusega nr 219/2009) artikli 3 punkti a tähenduses.

Allkirjad